

6. Ubicació del projecte

subsaharians, la coexistència d'islamisme i cristianisme ha donat lloc a conflictes crònics; en d'altres (Algèria, Somàlia), aquests han estat fruit de l'extensió del fonamentalisme islàmic, el qual, al Sudan, s'emparà del Govern el 1989.

6.2. Senegal (país)

6.2.1. DADES BÀSIQUES

Nom oficial:	République du Sénégal
Extensió:	196.712 Km ²
Situació:	La península del Senegal es troba entre Mauritània al nord, Malí a l'est, Guinea i Guinea Bissau al sud i l'Oceà Atlàntic a l'oest. Té un enclavament dins el seu territori, constituït per Gàmbia.
Població:	Aproximadament 10.580.307 hab. (2003)
Capital:	Dakar, 2.079.000 habitants (2000)
Ciutats importants:	Thies (385.000 h.), Kaolak (215.000 h.), Saint Louis (205.000 h.)
Grups ètnics:	Wolof (40%), Peul, Serere, Diola, Toucouler
Religió:	Musulmana (94%), Catòlica (5%), Animista (1%)
Idioma oficial:	Francés i Wolof
Altres idiomes:	Serere, Peul, Mandinga i Diola
Moneda:	Franc CFA (1 euros = 652.146 CFA)
Bandera:	Tres franges verticals –verd, groc i vermell- amb una estrella de cinc puntes de color verd al centre
Festa Nacional:	4 d'abril
Geografia:	<i>Relleu:</i> És un país pla, situat a la depressió coneguda com la conca Senegal Mauritània. Pot dividir-se en tres regions: Cap Verd, a l'extrem oest, petites mesetes d'origen volcànic. La part oriental i sudoriental, al límit amb la frontera amb Gàmbia i entre les dues regions anteriors, una conca de poca profunditat. <i>Hidrografia:</i> El país està regat pels rius Senegal, Falémé, Saloum, Gàmbia i Casamance. El Senegal forma la frontera amb Mauritània i el Falémé, afluent del Senegal, la frontera amb Malí.
Indicadors socials:	Població urbana (1999): 47% Densitat (2000): 49 hab/ Km ² Creixement població (1980-2000): 2'7 % anual Taxa de fecunditat (2000): 5'1/1000 Taxa bruta de mortaldat infantil (2000): 68/1000 Esperança de vida (2001): 48'3 homes/50'3 dones Taxa d'analfabetització (2000): 65 % Ingrés nacional brut per càpita (2000): 1.480 ppa dòlars Escolarització primària (6-13 anys): 71 % Escolarització secundària (més grans de 13 anys): 16 %

Bandera

Escut

Mapa Senegal i situació dins Àfrica

6.2.2. DADES GENÈRIQUES

Després de les eleccions del novembre del 1996, l'oposició exigí la constitució d'una comissió electoral independent per fiscalitzar uns processos titllats de fraudulents. Finalment, la creació d'una institució encarregada d'aquesta funció no impedí que a les eleccions del maig del 1998 el Partit Socialista renovés la seva majoria absoluta, tot i perdre a la capital, Dakar. Mentrestant, la situació política del país s'anà deteriorant progressivament per l'escassa redistribució dels beneficis de l'important creixement econòmic, com també dels abundants ajuts i inversions que rep el país. Aquest fet ha provocat nombroses protestes i vagues, com les de treballadors de l'electricitat (agost del 1998) o les d'estudiants (març del 1999), a les quals el Govern contestà amb una repressió contundent i la progressiva retallada de llibertats. D'altra banda, continuaren les reformes estructurals d'empreses, amb el suport del Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial, fet que estimulà els inversors estrangers. A les eleccions presidencials del febrer i el març del 2000, Abdou Diouf fou derrotat a la segona volta pel candidat de l'oposició Abdoulaye Wade (58,5% en segona volta) i no aconseguí renovar per tercera vegada el seu mandat. El país continuà mantenint el conflicte armat contra un important grup independentista a la regió de Casamance. Al març del 2001, Wade destituí el primer ministre Mustapha Niasse i nomenà Mame Madior Boye. Un mes després se celebraren les eleccions legislatives i la coalició Sopi (Canvi), a la qual pertany Wade, obtingué el 49,6% dels vots.

La geografia humana i la societat

La població presenta un creixement molt elevat (27% els anys 1990-95, gairebé el doble de la mitjana mundial) i una densitat mitjana baixa (41 h/km² el 1994), però distribuïda irregularment: prop de 2/3 de la població es concentren a l'W d'una línia formada per Saint-Louis-Louga-Linguère-Koumpentoum i la frontera de Gàmbia, és a dir, sobre 1/4 del territori, on es donen densitats de 169 h/km² a la província de Thiès, de 172 h/km² a la de Diourbel i de 3 398 h/km² a la de Dakar, mentre que el Senegal oriental té densitats de 3 a 17 h/km² (1994). El creixement de la població urbana ha estat accelerat: d'un 25% el 1980 passà a un 41% el 1994. Les principals ciutats són: Dakar, amb prop de dos milions d'habitants, Kaolack, Thiès i Saint-Louis. Ètnicament és format per molts pobles sudanesos: els wòlofs són majoritaris (43%), i amb els serers (14%) i els diola (8%) es concentren a les zones central i costanera. Els pobles fulbes (23%), de règim seminòmada, són predominants a les regions orientals. La llengua oficial i comercial és el francès, per bé que s'utilitza també llengües sudaneses: el wòlof, el fulbe i d'altres. La religió és predominantment musulmana (91%). El país és dividit administrativament en vuit regions. Segons la constitució del 1963 (repetidament esmenada) el Senegal constitueix una república presidencial. El poder executiu és detingut pel president, elegit cada set anys. Exerceix el poder legislatiu l'assemblea nacional, amb 120 membres elegits cada cinc anys per sufragi universal. És associat a la CEE i és membre de l'ONU i de l'OUA.

La geografia econòmica i l'economia

L'agricultura és l'activitat bàsica: el 1991 ocupava prop del 65% de la població activa i aportava al voltant del 20% del PIB. Malgrat el seu baix rendiment, alimenta la major part de la indústria de transformació. Els conreus representen (1993) el 12,2% del territori i els pasturatges el 16,1%. Els principals conreus comercials són la canya de sucre, els cacauets (n'exporta oli i gra i n'és un dels primers

productors mundials) i el cotó. Els conreus de subsistència són mill, melca, blat de moro, hortalisses, fruita, llegums, mandioca, arròs (vall del Casamance) i moniatos, entre d'altres. Tanmateix, el Senegal ha d'importar aliments per a cobrir les necessitats de la població. La ramaderia és també una activitat important practicada a totes les regions; predomina el bestiar boví a la meitat nord del país, l'oví i el cabrú. La pesca, important capítol de l'exportació, és dotada de sistemes moderns de producció, llevat de la fluvial, que és tradicional. Dakar posseeix la base principal per a la pesca de la tonyina i en té una planta processadora i refrigeradora. El bosc, que ocupa més del 54% del territori, dona essències per a perfumeria i fustes precioses. L'energia elèctrica, proporcionada exclusivament per hidrocarburs importats, satisfà un consum molt baix. A fi d'incrementar-lo, el Senegal participà (amb Mauritània) en la construcció de la gran presa conjunta de Manantali, al riu Bafing (Mali) que entrà en funcionament el 1992. Els recursos del subsòl consisteixen en fosfats càlcics (Tivaouane, Pallo, Taiba), que donen lloc a la indústria de fertilitzants, minerals de titani (ilmenita i zirconi) al S de Dakar i sal a Whar. Però el més original és el fosfat d'alúmina, extret del jaciment de Thiès, l'únic del món. Hi ha també jaciments de ferro i d'or per explotar. La indústria només aporta el 19% del PIB i ocupa al voltant del 13% de la població activa; la branca més important és l'alimentària, especialment la conservera de peix i l'elaboració d'oli de cacauet (Dakar, Rufisque, Diourbel, Ziguinchor i Linndiane) i l'elaboració d'altres productes agrícoles (tabac i oli de palma). Hi ha, a més, fertilitzants, calçat, ciment, refinaria de petroli i elaboració de productes derivats i indústria tèxtil. Indústries més noves són la reparació naval a Dakar i els productes químics. El turisme ha tingut un creixement notable des dels anys setanta i és majoritàriament de procedència francesa, bé que des del final dels anys vuitanta ha sofert una frenada important a causa dels conflictes de la Casamance i altres regions. La situació estratègica del Senegal com a nus de comunicacions de l'Àfrica Occidental Francesa (de la qual Dakar esdevingué capital) hi afavorí el desenvolupament de les comunicacions: al moment de la independència era l'únic que disposava d'una xarxa ferroviària (904 km el 1993, principalment a les línies Dakar-Saint-Louis, en direcció S-N, i Dakar-Kibila, del litoral a la frontera oriental) i era el que tenia més carreteres asfaltades (el 28% dels 14 280 km totals), disposades radialment amb el centre a Dakar. La navegació fluvial és factible al Senegal, al Saloum i al Casamance. El port principal és el marítim de Dakar. L'aeroport de Dakar és una escala important entre Europa i l'Amèrica del Sud. El comerç exterior és crònicament deficitari des dels anys setanta. Per ordre

d'importància, destaquen les importacions de maquinària i equipament de transport, petroli i derivats i aliments. Les exportacions consten en primer lloc de derivats del petroli, peix fresc i en conserva, fosfats, olis de palma i de cacauet i cotó. Prop d'un 30% del comerç exterior és efectuat amb França. Pel que fa a les importacions, segueixen, a molta distància, un gran nombre d'estats amb una participació entre el 6% i el 2%; i en les exportacions, l'Índia (14%) i Mali amb el 6% són els més rellevants (1992). La moneda oficial és el franc CFA. El Senegal fou el més beneficiat per la colonització francesa a causa de la seva situació estratègica. El 1993 la renda per habitant era de 740 \$ dòlars, una de les més altes de la Comunitat Financera Africana, només superada pel Camerun, el Congo i el Gabon. Tanmateix, malgrat la gran ajuda que rep tradicionalment de França i, més recentment, de l'FMI, el Senegal ha d'afrontar importants dificultats, entre les quals destaca la insuficient producció d'aliments, sobretot si hom té en compte el ràpid creixement de la població. Un altre obstacle per a l'assoliment d'unes condicions que facin viable el desenvolupament econòmic són el gran volum del deute acumulat, motiu pel qual els anys noranta el govern impulsà la privatització d'un gran nombre d'empreses estatals, i la dependència en uns pocs productes (fosfats, cacauets) sotmesos a importants fluctuacions de preus en els mercats internacionals.

La geografia física

El relleu, poc variat, és molt pla, amb lleugeres ondulacions; només al SE el terreny té petites elevacions formades pels contraforts del Fouta Djallon. Les costes baixes i arenoses són regulars fins a la península del Cap Verd, on són abruptes i retallades. Els rius principals són el Senegal, que forma la frontera amb Mauritània, el Gambia, que flueix per Senegal abans de penetrar a Gàmbia, i el Casamance al S. El clima és calorós i humit amb alternança regular d'estacions humides i seques. Les temperatures,

altes, amb dèbil oscil·lació tèrmica estacional (Dakar, 21,1° pel gener i 27,3° pel juliol; Ziguinchor, 23,2° pel gener i 26,2° pel juliol). Les pluges disminueixen de S a N i es donen principalment de juny a octubre (Dakar, 591 mm; Ziguinchor, 1 555 mm). La vegetació predominant té caràcter de sabana, humida al S, on és interrompuda per galeries de selva, més seca cap al N; finalment, a les terres més septentrionals, es transforma en un espinar semidesèrtic. Al litoral, principalment als estuaris dels rius, hi ha extensions notables de manglar.

Dakar (la capital)

Capital del Senegal i de la regió homònima. És en una vasta rada a l'extrem sud de la península basàltica del Cap Verd. La forta immigració (un 75% de la població) ha obligat a la creació de barris nous, com el de Fann, on hi ha la universitat més

important de l'Estat. A les funcions administrativa i política s'afegeix la comercial, puix que és l'enllaç amb les rutes entre Europa i Àfrica i entre Europa i l'Amèrica del Sud. Té un port molt actiu, per on hom exporta els productes de la regió, principalment cacauets, oli de cacauet i fosfats; té instal·lacions per a l'abastament de carbó i olis pesants, sitges i cambres frigorífiques. S'hi destaca també la pesca, sobretot la de la tonyina, de la qual és la principal base africana. L'activitat portuària ha comportat un desenvolupament de la indústria (hi ha drassanes, una refineria de petroli, fabricació de sabons i de teixits, producció d'oli de cacauet i altres indústries alimentàries).

A més d'ésser el centre polític i administratiu del país, és una metròpoli internacional: hi ha la seu d'organismes internacionals. Té aeroport internacional. Centre d'ensenyament superior: Université de Dakar, fundada el 1949. L'origen de la ciutat fou una fortalesa francesa bastida pel general Faiderbe l'any 1857. El 1895 fou convertida en residència del govern general de l'Àfrica Occidental

Francesa. Durant la Segona Guerra Mundial restà fidel al govern de Vichy fins el 1942, que hi fou instal·lada una base militar aliada. Fou la capital de la Federació Malí (1959-60) fins que es dissolgué.

6.3. Sokone (població)

Sokone està situada en plena regió de Niombató, i aquesta en la de Fatick. El Senegal està dividit en regions, i aquestes en prefectures que es divideixen en sub-prefectures i aquestes, alhora, en comunitats rurals. Hi ha, però, un grup de grans pobles i ciutats que depenen directament del prefecte a causa de la seva importància econòmica o a la seva quantitat d'habitants. Sokone n'és una d'aquestes. Juntament amb les Subprefectures de Tubacouta i Jilor i les altres ciutats de Passy i Foundioune constitueixen la prefectura de Foundioune.

La història ens diu que aquesta regió, Sokone també, no estava gaire habitada per no dir gens, l'ètnia que hi vivia eren els mandingas. Això va fer que gents d'altres contrades del Senegal, sobretot serers de la regió del Sine i diolas de la Casamace, s'establissin aquí per conrear les terres que estaven ermes. Mica en mica gents d'altres ètnies com els mankanys, manjaks, wolofs, sarakolés, bàmbaras i serers Saloum han anat venint. Una part de la població són funcionaris retirats que han descobert, a causa de la seva feina, aquesta ciutat i han decidit establir-s'hi definitivament. Resultat d'aquesta emigració és que la població sigui encara pobre i que tingui una economia molt del dia a dia. S'han obert botiguetes que mica en mica s'han anat fent grans. Pescadors del delta del Saloum també s'hi han establert per pescar i vendre el producte de la seva feina als vilatans.

En l'últim padró, fet el 2002, varen sortir a Sokone 1.058 cases, n'hi ha de totes formes i qualitats. Des de la barraca, construïda amb materials de desfeta o vegetals trobats als boscos de les rodalies com tiges de mill teixides per parets i cases construïdes amb materials de qualitat com les dels emigrants als Estats Units o a la Unió Europea. En aquest conjunt de cases hi viuen 1.292 famílies. El concepte de família a l'Àfrica és diferent de com es concep a Europa. Aquí la família arriba fins a cosins tercers i quarts.

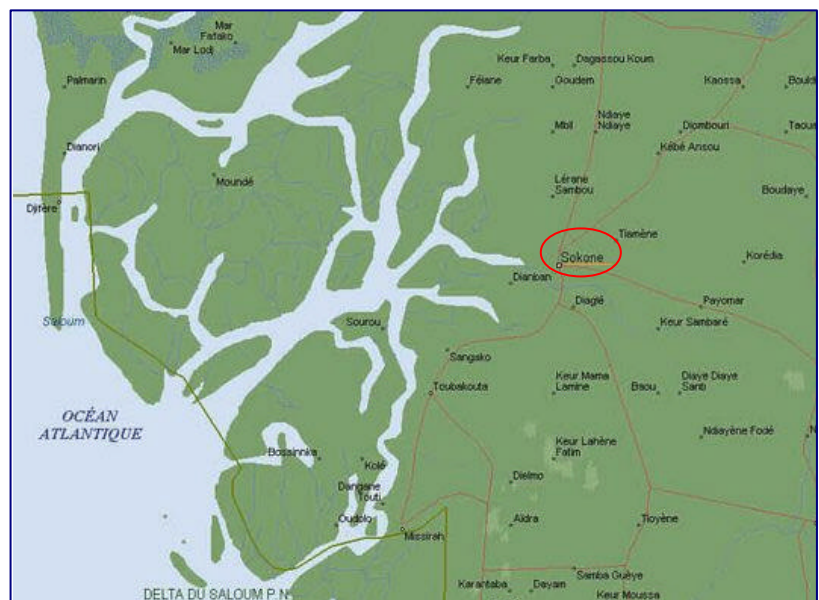
A vegades no se sap ben be ni el grau de família que són i només per ser del mateix poble ja es consideren família. Ser del poble o de l'ètnia de la muller també dóna vincles familiars a una persona.

Viuen a Sokone 11.124 persones. D'elles 5.294 són homes i 5.830 dones. Cal dir que la mitja d'edat al Senegal és baixa a causa de la

forta natalitat i també a la mort en edat jove de molts dels seus habitants. Els homes tenen una mitjana de vida més baixa que les dones i és molt corrent que a una casa sigui una dona vídua o separada la que sigui el cap de família.

El nombre de fills per dona a Sokone ha disminuït els darrers anys. Tot i que la poligàmia fa que moltes famílies siguin molt nombroses. En aquest moment, la mitjana de persones que viuen per casa és de 8,6. El creixement de la població de Sokone és del 2,6 anual. Això fa que es tingui molt present a on viuran tota aquesta gent i sobretot de què viuran.

La gent de Sokone és principalment pagesa. Els camps poden estar al costat del poble o a molts quilòmetres. Això fa que durant l'estació de pluges molts vagin a viure als pobles del voltant, on tenen, han llogat o els han deixat terres pel conreu del cacauet, del blat de moro o del mill, principals conreus de la zona. També es planten en gran quantitat al final de l'estació de pluges síndries i mongetes.

El cacauet, que és de lluny, el principal conreu té l'inconvenient de la mala conservació de les llavors, que encara és artesana. Això fa que molts pagesos es trobin al principi de l'època del conreu que no tenen llavors ni mitjans per comprar-les. Una manca de poder d'adquisició pels adobs fa que el conreu del cacauets sigui difícil i que una part de les terres conreables quedin ermes. Un cop collit el cacauet es ven a la fàbrica d'oli que està a Kaolack, a 50 km de Sokone, o a la cooperativa que ho vendrà al Govern. Cada any el cacauet es ven al mateix preu. A causa de la forta inflació els pagesos han de fer més cacauets per poder comprar el mateix que els anys passats. Aquest augment del conreu ha provocat una gran desforestació.

Una altra part de la població viu del petit comerç. Petit de debò. Una tauleta i un tamboret posat a un costat del carrer esdevé una « table » que vol dir un taulell, que vol dir una botiga. Allà es pot trobar tot el necessari al detall: un got de jegiu, una cullerada de sucre, una cullerada de te, un quart de quilo d'arròs o un got petit d'oli en una bossa per poder-lo portar a casa. Moltes dones obtenen el necessari per viure elles i els seus infants a partir d'aquest mercat. D'altres dones van als seus pobles d'origen per portar productes tradicionals que vendran a les seves cases: oli de palmera, sabó, vi de palmera, mirra, alcohol de sucre, peix sec o verdures seques. Els homes estan més abocats als camp i alguns ho complementen amb feines ocasionals com venedors de llenya, pescadors, pastors o oficis com fuster, soldador o paleta.

Moltes famílies tenen animals pel conreu: vaques, cavalls i ases. Els propietaris dels cavalls i dels ases fan a més, sobretot els nens petits de la casa, el transport amb carros de tota classe de mercaderies: sorra, ciment, arròs, o de persones. Moltes vegades aquests carros fan d'ambulància o porten una mare a donar a llum.

La qualitat i la quantitat del menjar varia molt d'una família a una altra. Normalment a Sokone al migdia es menja arròs i al vespre cuscús de mill. Si es pot hi ha peix i en alguna festa hi ha carn. El dia del mercat és el dimecres. Hi ha el « Luma » o mercat setmanal. Tothom que té una cosa a vendre la porta i moltes vegades hi troba un comprador. També és el dia en què hi ha carn. Com que no hi han gaires neveres i no es poden guardar els aliments, la carn es menja el mateix dia. Per esmorzar moltes famílies mengen pa sucuat a una tisana, normalment kinkeliba, amb sucre. Sokone té un forn industrial portat per un libanès i d'altres forns tradicionals portats per gent del poble.

La religió predominant és l'Islam. En aquesta zona són el 99 per cent i la resta, l'u per cent, son cristians catòlics. Hi han diverses confraries musulmanes, cada una amb el seu cap corresponent, que els diuen marabuts. La més nombrosa és la

Tidiane amb la subconfreria dels Niassen. L'altre que segueix i que està evolucionant molt són els Murides. D'altres congregacions musulmanes no tenen gaires seguidors com els Layetes.

Sokone està dividit en barris que tenen el seu cap tradicional que és reemplaçat quan cal per un altre sense intervenció de les autoritats administratives. Els barris més importants són: Cap Manuel, Leona, HLM,

Arrondissement, Medina, Diamagène, Mdangan, Mboul Diame i Santiaba. El cap de la ciutat és el batlle que és elegit democràticament a les eleccions. Molts partits dels que hi ha al país estan representats a Sokone; però només dos són significatius: el socialista i el reagrupament pel canvi, que és el que governa actualment.

Hi han cinc escoles primàries, un col·legi secundari i un institut que arriba fins al batxillerat. Les escoles primàries estan repartides estratègicament pels barris, però és fàcil veure al matí com els alumnes d'un barri van a l'escola d'un altre per estudiar. Causes: expulsió d'una escola per haver de repetir curs, desplaçament de la família de barri, fill de funcionari. D'aquestes cinc escoles i després de l'examen de final de primària, els nois i noies s'han de concentrar en un únic institut. El col·legi privat és per als alumnes que no tenen aquest examen d'estat i que la família en pot pagar la formació. Podem dir que encara hi ha molts nens i nenes sense anar a l'escola. Manca d'escoles i manca de conscienciació dels pares de la importància de l'educació pel futur dels infants. L'ètnia mandinga porta els fills i les filles a les escoles coràmiques a on el « ustage » els ensenya l'Alcorà i uns rudiments d'àrab. Moltes nenes després d'aquesta formació seran minyones a les cases dels funcionaris per dos rals al final de mes. Els nois molts emigraran en pateres o de forma més oficial cap als Estats Units o la Unió Europea. Seran els peons dels camps i de la construcció.

Els estudis no tenen gaires sortides en el món laboral. L'atur és molt considerable a Sokone. Molts dels alumnes que han acabat la formació primària seran aprenents d'un ofici i marxaran a Dakar o a Kaolack per establir-se quan tinguin coneixements i estris suficients. Això fa que molts joves no vulguin anar a l'escola i vulguin emigrar a un país estranger.

Les comunicacions amb l'exterior són bastant dolentes, una carretera nova la comunica amb la frontera de Gàmbia a 42 km. Una altra de dolenta, molt dolenta, la comunica amb Kaolack, capital econòmica de la regió. Tota la resta són pistes amb més o menys forats. Algunes no són practicables pels cotxes; sobretot al final de l'estació de pluges. La gent viatja en carro o a peu. Per anar a les illes hi han les piragües que amb petits motors arriben a tot arreu. Ara, això sí, cal tenir molta paciència, doncs els braços de mar són poc profunds i moltes vegades s'ha d'esperar la nova marea per poder tornar al lloc de sortida.

No hi ha indústria, únicament restes d'un projecte alemany sobre les nous « d'Acajou ». Una part és exportada a la Unió Europea en un pla d'agermanament amb la regió del Perigaux francesa. Només es pot considerar indústria el forn industrial que deu donar feina a quatre o cinc persones únicament.

Com a divertiment per a la joventut hi ha el Centre Catalunya, regentat pels escolapis i construït amb ajuts des de Catalunya, en el qual s'organitzen tota mena d'activitats per a la joventut. Des de balls fins a campionats de futbol o de bàsquet. També hi ha el Centre Municipal. Allà només s'organitzen festes per a joves de tipus discoteca. Cal dir que l'esport té una gran importància en la vida de la ciutat de Sokone. I sobretot durant l'estació de pluges, que tot el jovent està aquí, s'organitzen torneigs entre barris i amb altres pobles i ciutats de la comarca. Fàcilment es veu tot

l'equip i els seguidors que van a peu cap a un altre poble i tornen al vespre després de jugar el partit. Altres esports amb vida al poble són el handbol femení i darrerament el voleibol.

Amb vista al futur, hi ha un pla pel desenvolupament de la ciutat que passa per la nova distribució de parcel·les per als nous habitatges. També es pensa amb el respecte de la natura i dels arbres de la ciutat. A les escoles s'està començant a conscienciar els alumnes en l'ecologia. Es volen fer altres col·legis i desenvolupar els internats per als joves. Ara n'hi han tres que pertanyen a la missió catòlica. Es volen construir més aules. Cal dir que normalment hi ha 70 o més alumnes per aula. Es vol millorar les comunicacions i fer un carrer asfaltat que travessi tota la ciutat. Seria el primer. Una protecció de les voreres del braç de mar que tenim a l'interior de la ciutat fent-hi una zona de esports. També s'està començant la recollida d'escombraries, que actualment es llencen a qualsevol lloc dels afores.